

ALUSTUS PIETARIN JÄRJESTÖN KONFERENSSISSA DUUMAKAMPPAILUA JA DUUMATAKTIIKKAA KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ⁴⁴

LYHYT SANOMALEHTISELOSTUS

Alustaja osoitti, että kysymys duumataktiikasta on nykyään ehdottomasti politiikan keskeisin kysymys ja siis myös tärkein kohtio, jonka ympärillä edustajakokouskampanjaa tullaan käymään. Tämän yhteydessä asettuu etualalle kaksi kysymystä, jotka Keskuskomitea on osoittanut edustajakokouksen päiväjärjestyksen luonnoksessaan — se on tehty tunnetuksi sanomalehdissä,— nimittäin: kysymys lähimmistä poliittisista tehtävistä ja Valtakunnanduumasta.

Mitä tulee ensimmäiseen kysymykseen, niin se on muotoiltu kovin epämääräisesti. Mahdollisesti menshevikit tarkoittavat sillä kadettiministeristön tukemista, mutta eivät halua sanoa sitä suoraan. Joka tapauksessa huomaa heidän haluavan jälleen, kuten IV (Yhdistävässä) edustajakokouksessakin, jättää syrjään *periaatteelliset* peruskysymykset sosialidemokratian taktiikasta Venäjän vallankumouksessa. Mutta näiden kysymysten syrjäyttäminen, kuten kokemuskinkin on nyt jo osoittanut, johtaa vain siihen, ettei tule olemaan mitään sosialidemokratian johdonmukaista puoluekantaista taktiikkaa. Riittää, kun palauttaa mieleen sen, ettei edes sosialidemokraattinen duumaryhmä, koko puolueesta puhumattakaan, kannattanut Keskuskomitean taktiikkaa duuma-, s.o. kadettiministeristön tukemista koskevassa kysymyksessä (kesäkuu 1906). Samaa kohtalon saivat osakseen Duuman hajottamisen jälkeen Keskuskomitean ehdottamat kuuluisat „joukkoluontoiset osittaiset

protesti-ilmauksetkin". Ja nyt vaaleissa suhde kadetteihin osoittautui puolueessa niin horjuvaksi, että vaikutusvaltaisimpien ja vastuunalaisimpien menshevikkien joukossa erottautuivat Tsherevanin ennen VSDTP:n Yleisvenäläistä marraskuun (v. 1906) konferenssia ja Plehanov (Vasiljevistä puhumattakaan) sen jälkeen.

Tällaisen asiointilan vallitessa vallankumoukselliset sosialidemokraatit ovat ehdottomasti velvollisia käyttämään täydellisesti hyväksi edustustaan puolueen V edustajakokouksessa, johon tulevat ensimmäistä kertaa osallistumaan puolalaiset, latvialaiset ja bundilaiset, herättääkseen ne periaatteelliset peruskysymykset, jotka koskevat sosialidemokratian taktiikkaa Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa. Eihän voida puhua asiaa hyödyttävällä tavalla „lähimmistä poliittisista tehtävistä”, ellei ole selvitetty peruskysymyksiä proletariaatin tehtävistä vallankumouksessamme yleensä, siitä, onko olemassa objektiivisia edellytyksiä vallankumouksen edelleenkehittämiselle, ja kysymystä luokkien ja puolueiden nykyisestä ryhmityksestä ja erikoisesti kadettipuolueen luokkaluonteesta. Ilman näiden kysymysten selvittelyä, jota helpottaa ensimmäisessä Duumassa ja toisen Duuman vaaleissa saatu runsas kokemus, on mahdotonta ratkaista periaatteellisesti ja järkevästi kysymystä kadettiministeristöstä, taktiikasta toisen Duuman hajottamistapauksessa y.m. y.m.

Sen vuoksi alustaja lyhyesti kosketteli merkillepanemiaan kysymyksiä. Väestön laajojen joukkojen taloudellinen asema todistaa eittämättömästi sitä, että vallankumouksen perustehtäviä ei ole ratkaistu; on olemassa objektiivinen maaperä välittömille joukkoliikehtimisille. Poliitikassa tämä ilmenee ristiriitojen kärjistymisenä toisaalta mustasotnialaisten tilanherrain järjestöä lähentelevän itsevaltiuden ja toisaalta joukkojen, ei ainoastaan proletariaatin, vaan myös maa-seutuköyhälistön (talonpoikaiskuuriassa, työväenkuurian jälkeen tietysti, vasemmistolaisten valitsijamiesten prosenttimäärä oli *suurin!*) ja kaupunkilaisköyhälistön (kadettien hegemonia pikkuporvarillisen kaupunkilaisdemokratian suhteen epäilemättä horjahti pahasti toisen Duuman vaaleissa) joukkojen välillä. Tästä seuraa, että kasvaa ja lähenee vallankumouksellinen kriisi eikä perustuslakikriisi, että duumataistelua aiheuttaa taaskin — objektiivisten olosuhte-

den pakosta — sitä nopeamman siirtymisen Duuman ulkopuolella käytävään taisteluun, mitä menestyksellisemmin kehittyä sosialidemokratian ja porvarillisen demokratian toiminta Duumassa. Proletariaatin — demokraattisen vallankumouksen johtajan tehtävänä on joukkojen vallankumouksellisen tietoisuuden, päättäväisyyden ja järjestyneisyyden kehittäminen, pikkuporvariston vapauttaminen liberaalien johdon alaisuudesta. Ei voi olla puhettakaan siitä, että tuettaisiin liberaalista ministeristöä, joka on muka vastuuvollinen Duumalle, mutta todellisuudessa riippuvainen tsaarin mustasotnialaisesta joukkiosta. Sellaisen ministeristön hyväksikäyttömahdollisuus (jos tuo ministeristö osoittautuisi reaaliseksi eikä samanlaiseksi kadettien pettämistarkoituksessa annetuksi tyhjänpäiväiseksi lupaukseksi kuin oli Stolypinin lupaus kadettipuolueen laillistamisesta tammikuussa 1907, minkä tarkoituksena oli kadettien vieroittaminen blokkien muodostamisesta vasemmistolaisten kanssa) — tämä mahdollisuus riippuu kokonaan *vallankumouksellisten* luokkien voimakkuudesta, niiden tietoisuudesta ja yhteenliittyneisyydestä.

Mitä tulee erilaisten puolueiden luokkasisältöön, niin yleiseksi ilmiöksi on tunnustettava yläluokkien oikeistolaisuutuminen ja alaluokkien vasemmistolaisuutuminen viimeksi kuluneen vuoden aikana. Keskiosa — keskusta — heikkenee, eteenpäin rientävän vallankumouksellisen kehityksen virta huuhtoo sitä pois. Mustasotnialaiset ovat voimistuneet ja järjestyneet, he ovat lähentyneet vanhan Venäjän suurinta taloudellista luokkavoimaa, nimittäin maaorjuuttajatilanherrroja. Lokakuulaiset pysyvät vastavallankumouksellisen suurporvariston puolueena. Kadetit ovat kääntyneet jyrkästi oikealle. Käy yhä selvemmäksi, että heidän yhteiskunnallisenä tukenaan on liberaalinen (keskitason) tilanherra, keskiporvaristo ja suurporvarillinen intelligenssi. Kaupunkilaisköyhälistöä he vievät mukanaan perinnäistävän voimalla, petkuttaen sitä „kansanvapaus”-sanahelinällä. Toisen Duuman vaalit osoittivat heti, että jo ensimmäinen, mitä epäsuotuisimmassa olosuhteissa tapahtuva vasemmiston rynnistys vieroittaa varsin huomattavassa määrin kaupunkilaisdemokratian „pohjakerroksia” kadeteista.

Kadetit siirtyivät oikealle, lokakuulaisten puolelle. Demokraattinen, kaupungin ja varsinkin maaseudun pikkuporva-

risto lujittui ja vasemmistolaistui eniten. Alustaja muistutti mieliin, ettei keväällä 1906 ollut mitään joukkoluontoista poliittista kokemusta tämän pikkuporvariston julki-
sesta puoluekantaisesta järjestämisestä. Nyt on jo olemassa hyvinkin huomattavaa kokemusta alkaen trudovikeista ensimmäisessä Duumassa ja päättyen II Duumaan päässeiden „vasemmistolaisten” ja „trudovikkien” odottamattoman suureen lukumäärään.

Vuosien 1906—1907 kokemus on vahvistanut mainiosti bolshevistiset katsomukset siitä, että Venäjän vallankumousta ei voi suorittaa liberalismi, vaan ainoastaan proletariaatti, jos se kykenee saamaan talonpoikaiston joukot puolelleen.

Vallankumouksellisen sosialidemokratian duumataktiikka juontuu kokonaan edellä mainituista perusteista. Sosialidemokraattien on pidettävä Duumaa eräänä vallankumouksen välikappaleena, heidän on nostettava päättäväisesti, avoimesti ja selvästi joukkojen edessä johdonmukainen proletaarinen vallankumouksellinen lippunsa, tehtävä agitaatio-, propaganda- ja organisaatiotyötä vallankumouksen kehittämistarkoituksessa, selitettävä joukoille, että uusi suuri taistelu Duuman seinien ulkopuolella on kiertämätön. Kadettien fraasit „Duuman räjäyttämisestä” ovat iljettävää provokaatiota liberaalin taholta, joka keskustelee salaa Stolypinin kanssa. Kun Duumaa ei „räjätetä” — kun ei anneta ajaa Duumaa hajalle, — niin se merkitsee, ettei tehdä mitään sellaista, joka on Stolypinille ja kumpp. hyvin epämieluisaa. Sosialidemokraattien on selitettävä tämän poliisi- ja kadettitunnuksen provokaatioluonne ja osoitettava, että jo ensimmäisessä Duumassa sosialidemokraattisen puolueen (niin menshevikkien kuin bolshevikkienkin) menettely sulki pois kaikenlaiset keinotekoiset vallankumoukselliset „tiet”, „julistamisen” y.m.s. Kadetit tietävät sen ja aito novojevremjalaiseen tapaan vaihtavat joukkoluontoisen kansanvallankumouksen kehittämistaktiikan „räjähdysien” taktikkaan.

Socialidemokraattien on meneteltävä Duumassa samalla tavalla, kuin me menettelimme Pietarin vaaleissa: heidän on nostettava vallankumouksellinen lippunsa; pakoitettava horjuva pikkuporvaristo tekemään valintansa meidän ja kadettien välillä; ratkaisevien esiintymisten hetkellä heidän

ei pidä kieltäytyä tekemästä silloin tällöin erillisiä sopimuksia niiden pikkuporvarillisten demokraattien kanssa, jotka lähtevät kanssamme sekä mustasotnialaisia että kadetteja vastaan. Selittäessään näin ollen Duuman „vasemmistoblokin” merkitystä ja sen muodostamisen ehtoja alustaja varoitti erikoisesti siitä, ettei sitä saa katsoa vakinaiseksi sopimukseksi, joka jollakin tavalla sitoisi sosialidemokraatteja, eikä vähänkään pitempiaikaiseksi, etukäteen solmituksi sopimukseksi. Jos sosialidemokraatit Pietarissa olisivat sitoneet itsensä vakinaisella sopimuksella tai vaikkapa vain ennakkosopimuksella narodnikkeihin, jotka aina „vallankumouksellisia” eserriä myöten kävivät yhdessä menshevikkien kanssa kauppaamassa demokratiaa kadeteille, niin vasemmistoblokista Pietarin vaaleissa ei olisi tullut mitään! Vain itsenäisellä ja lujalla politiikalla — eikä millään diplomaatin juonilla ja pikkusopimuksilla — sosialidemokratia voi turvata itselleen tarpeellisia hetkinä porvarillisen demokratian niiden ainesten myötävaikutuksen, jotka todella kykenevät taisteluun.

LOPPULAUSUNTO

Loppulausunnossa alustaja vastusti sitä ⁴⁵. Toisaalta, yksinpä kaikkein tuimimmankin taistelun hetkinä sosialidemokraattien pitää välttämättä pysyä itsenäisenä ja riippumattomana puolueena, jolla on erikoinen järjestönsä yksinpä „yhteisten” työläis- ja talonpoikaisedustajain neuvostojen y.m. sisällä. Toisaalta, sosialidemokraattien ei pidä langeta menshevikkien virheeseen, jotka asettavat „poliittisen blokin” „taistelusopimuksen” vastakohtaksi, sillä kaikki ja kaikenlaiset sopimukset ovat sallittuja vain tietyn *poliittisen* linjan puitteissa. On selvää, että esiinnyttyään Duumassa jossakin määrättyssä kysymyksessä kadetteja vastaan sosialidemokraatit *eivät voi* kieltäytyä sopimuksista vasemmistolaiten kanssa, jos vasemmistolaiset seuraavat tässä kysymyksessä sosialidemokraatteja ja jos sellainen sopimus on tarpeellinen parlamenttivoiton saavuttamiseksi kadeteista (esim. lakikorjaus; jonkin halpamaisen kohdan poistaminen vetoomuksesta, ilmoituksesta,

päätöksestä y.m.s.). Mutta olisi mieletöntä ja rikos sitoa kätensä vähänkin vakinaisella, sosialidemokratiaa vähänkin kahlitsevalla sopimuksella kenen kanssa tahansa.

„Proletari” № 14,
maaliskuun 4 pnä 1907

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan
